

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ครั้งนี้ มีขั้นตอนการดำเนินการศึกษา ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การดำเนินการทดลอง
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ที่โรงเรียนบ้านหัวขัว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวนนักเรียน 13 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 41)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 20 แผน
2. เพลงคาราโอเกะ
3. แบบประเมินทักษะการพูด
4. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิธีสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1. การสร้างแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีวิธีดำเนินการ ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยของ เขาพาเตชะคุปต์ (2542 : 149-173) ศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ของสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ และศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2537 : 19-64) และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้รู้แนวทางที่จะพัฒนาเด็ก ให้บรรลุเป้าหมายตามที่หลักสูตรกำหนด และหลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัย โรงเรียนบ้านหัวขัว

1.2 ศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ หลักการในการจัดการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.3 กำหนดรูปแบบของแผนการจัดกิจกรรม ยึดองค์ประกอบ 6 ประการ ดังนี้

1.3.1 สาระสำคัญ

1.3.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

1.3.3 สาระการเรียนรู้

1.3.4 กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

1.3.5 สื่อ และแหล่งการเรียนรู้

1.3.6 วิธีวัดและประเมินผล

1.4 วิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ และเพลงที่นำมาสร้างเป็นคาราโอเกะ ให้มีความสอดคล้องความสัมพันธ์ระหว่างแผนการจัดประสบการณ์ กิจกรรม และจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 วิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ เพลงคาราโอเกะ และคำที่ใช้
ในการฝึกทักษะการพูด

ที่	หน่วย การ เรียนรู้	จุดประสงค์การ เรียนรู้	เพลงคาราโอเกะ	จำนวน (ชั่วโมง)	บัตรคำที่ใช้ใน การประเมิน ทักษะการพูด ระหว่างเรียน
1	ตัวเรา	- การออกเสียง สำเนียง ที่ถูกต้องชัดเจน - มีความคล่องแคล่ว ในการพูด	แผนที่ 1 เพลง ตา-มิไว้คู่ แผนที่ 2 เพลง ร่างกายของเรา แผนที่ 3 เพลง อาบน้ำ แผนที่ 4 เพลง นิ้วทั้งสิบเจอกัน แผนที่ 5 เพลง นี้ นั้น โนน	1 1 1 1 1	แปรงฟัน/เล็บ/ เสียง/เสือ
2	โรงเรียน ของเรา	- การออกเสียง สำเนียง ที่ถูกต้อง ชัดเจน - มีความคล่องแคล่ว ในการพูด	แผนที่ 6 เพลง โรงเรียนน่าอยู่ แผนที่ 7 โรงเรียนของเรา แผนที่ 8 มาโรงเรียน แผนที่ 9 สวัสดิ์ดี แผนที่ 10 เข้าแถว	1 1 1 1	กระโปรง/เล่น/ คุณครู/เขียน
3	อาชีพ ของเรา	- การออกเสียง สำเนียงที่ถูกต้อง ชัดเจน - มีความคล่องแคล่ว ในการพูด	แผนที่ 11 ตำรวจ แผนที่ 12 ทหารของชาติ แผนที่ 13 ลุงมาชานา แผนที่ 14 คนขอเทศบาล แผนที่ 15 ชานา	1 1 1 1 1	รื้อ/ลูง/เพื่อน/ เขียว
4	สัตว์โลก แสนสวย	- การออกเสียง สำเนียง ที่ถูกต้องชัดเจน - มีความคล่องแคล่ว ในการพูด	แผนที่ 16 หนอน แผนที่ 17 สัตว์บกสัตว์น้ำ แผนที่ 18 นกกระจิบ แผนที่ 19 ทะเลแสนงาม แผนที่ 20 กระจ่าย	1 1 1 1 1	กระจ่าย/ปลา/ เสือ/สัตว์เลี้ยง
รวม				20	

1.5 เขียนแผนการจัดประสบการณ์ ตามขั้นตอนการเขียนแผนการจัดกิจกรรม ระดับการศึกษาปฐมวัย

1.6 นำแผนการจัดประสบการณ์ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบ เสนอแนะในด้านสาระสำคัญจุดประสงค์ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อและ แหล่งเรียนรู้ การประเมินผลในแต่ละแผน ให้สอดคล้องสัมพันธ์กัน

1.7 นำแผนการจัดประสบการณ์ที่ได้รับการแก้ไข เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อ พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาซึ่งประกอบไปด้วย

1.7.1 ดร.รัติพร ภาธรธวานนท์ ปร.ด (สาขาบริหารการศึกษา) ศึกษานิเทศก์ ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 เชี่ยวชาญ ด้านการศึกษาปฐมวัย

1.7.2 อาจารย์นุศรา ติตย์ประเสริฐ กศ.ม. (สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา) ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านเสียววิทยาสรรพ์ อำเภอยางตลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและประเมินผลการศึกษา

1.7.3 อาจารย์เดือนใจ แสงไกร กศ.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียน การสอน) ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านท่าขอนยาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษามหาสารคาม เขต1 ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย

1.7.4 อาจารย์พนาวพร ภูจอมจิตร ค.ม. (สาขาวิชาบริหารการศึกษา) ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดงบังอ้ายวิทยย์ อำเภอท่าคันโท สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย

1.7.5 อาจารย์บุญชู จินดารัตน์ ศ.บ.ม. (สาขาวิชาบริหารการศึกษา) ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านเสียววิทยาสรรพ์ อำเภอยางตลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย

1.8 นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจประเมินคุณภาพของแผน เพื่อปรับปรุงแก้ไข แผนการจัดประสบการณ์ ผู้ที่ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น โดยใช้เกณฑ์ของ Likert เป็นแบบมาตรา ส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ด้านสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เหมาะสมมาก ที่สุด เหมาะสมมากเหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย เหมาะสมน้อยที่สุด (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 99 - 100) และกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ มีดังนี้

ความเหมาะสมมากที่สุด	ตรวจให้ 5 คะแนน
ความเหมาะสมมาก	ตรวจให้ 4 คะแนน
ความเหมาะสมปานกลาง	ตรวจให้ 3 คะแนน
ความเหมาะสมระดับน้อย	ตรวจให้ 2 คะแนน
ความเหมาะสมน้อยที่สุด	ตรวจให้ 1 คะแนน
คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
4.51-5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	เหมาะสมมาก
2.51-3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	เหมาะสมน้อย
1.00-1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

1.9 นำแผนการจัดประสบการณ์ จากผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้วมาหาค่าเฉลี่ย ซึ่งต้องมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 5.00 จึงถือว่าเกณฑ์ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วย ซึ่งผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของแผนทั้ง 4 หน่วย มีความเหมาะสมทั้งหมดโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด แล้วทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ คือ ปรับกิจกรรมจากกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะเป็นกิจกรรมเสริมประสบการณ์

1.10 นำแผนการจัดประสบการณ์มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วพิมพ์เป็นฉบับร่างไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่เคยเรียนด้วยแผนการจัดประสบการณ์นี้มาก่อน โดยดำเนินการทดลองกับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านยางสามัคคี จำนวน 13 คน และนักเรียนโรงเรียนบ้านคอนเวียงจันทร์ จำนวน 10 คน รวมทั้งหมด 23 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย

1.11 นำแผนการจัดประสบการณ์ที่ผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพ แล้วมาตรวจสอบความถูกต้องทางวิชาการ และตรวจพิสูจน์อักษรอีกครั้ง แล้วปรับปรุงให้เหมาะสมได้แผนการจัดกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพ นำไปเก็บรวบรวมข้อมูลจริง

2. เพลงคาราโอเกะ

2.1 การสร้างเพลงคาราโอเกะเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยมีขั้นตอน ดังนี้

2.2 ศึกษา และวิเคราะห์หลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2546

2.3 ศึกษาหลักการและเทคนิคการสร้างสื่อการเรียนรู้ การเคลื่อนไหวของตัวอักษรใช้โปรแกรม Macromedia Flash และการสร้าง ตัดแต่งรูปภาพประกอบเนื้อเรื่องใช้โปรแกรม Adobe Photoshop

2.4 เขียนบัตรเรื่อง (Storyboard) เพื่อนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา และวิธีการนำเสนอ

โดยผู้เชี่ยวชาญให้ปรับปรุงขนาดตัวอักษรให้มีขนาดใหญ่ขึ้น และให้เลือกเพลงที่มีเนื้อหา มีคำควบกล้ำ หรือตัวสะกดที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ เอ-อี-อ, เอ-อี-ย ด้วย

2.5 ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.6 ใช้โปรแกรม cease สร้างทำนองดนตรี จากนั้นทำการอัดเสียงร้องเพลงคาราโอเกะตาม Storyboard ที่เขียนไว้ ด้วยโปรแกรมอัดเสียงประเภท sound edit ตามกระบวนการอัดเสียงระบบดิจิทัล ใช้โปรแกรม Macromedia Flash ทำการเคลื่อนไหวของตัวอักษรและการสร้าง ตัดแต่งรูปภาพประกอบเนื้อเรื่องใช้โปรแกรม Adobe Photoshop แล้วนำเพลงคาราโอเกะ ที่สร้างแล้วไปให้ อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านโปรแกรมและสื่อการสอน พิจารณาความถูกต้องและเหมาะสม เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำมาแก้ไขปรับปรุง

2.7 ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ คือ เพิ่มสีพื้นหลังเพื่อให้ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน แก๊วสี และขนาดตัวอักษร ปรับจังหวะคำร้องในคาราโอเกะให้ตรงกัน

2.8 นำโปรแกรมบทเรียนที่ได้ลงแผ่น CD-ROM เพื่อนำไปใช้ทำการทดลองต่อไป

3. แบบประเมินทักษะการพูด

3.1 ข้อมูลที่พบจากการจัดประสบการณ์ของนักเรียนพบว่านักเรียนมักมีปัญหาในการพูด และการพูดออกเสียงพยัญชนะ สระ โดยนักเรียนมักพูดสนทนาโดยใช้ภาษาถิ่น ผู้วิจัยจึงได้จัดทำ เพลงคาราโอเกะที่เนื้อเพลงมีคำควบกล้ำ หรือตัวสะกดที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ เอ-อี-อ, เอ-อี-ย มาใช้ร่วมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.2 กำหนดจำนวนคำศัพท์ที่ใช้สร้างบัตรคำ เป็นคำควบกล้ำ หรือตัวสะกดที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ เอ-อี-อ, เอ-อี-ย เขียนทั้งหมดและต้องการใช้จริง

3.3 สร้างแบบประเมินทักษะการพูดเป็นชนิดบัตรคำ ตามที่กำหนดไว้โดยมีคำควบกล้ำ หรือตัวสะกดที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ เอ-อี-อ, เอ-อี-ย จำนวน 20 คำ ใช้จริงจำนวน 12 คำ

3.4 โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

3.4.1 การออกเสียงสำเนียงที่ถูกต้องชัดเจน

ให้ คะแนน 1 หมายถึง สามารถออกเสียง คำควบกล้ำ หรือตัวสะกด ที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ -อี-อ, -อี-ย ได้ 1 ถึง 2 คำ

ให้ คะแนน 2 หมายถึง สามารถออกเสียงคำควบกล้ำ หรือตัวสะกด ที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ -อี-อ, -อี-ย ได้ 1 ถึง 3 คำ กรู้อยกกระตุนเป็นบางครั้ง

ให้ คะแนน 3 หมายถึง สามารถออกเสียง คำควบกล้ำ หรือตัวสะกด ที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ -อี-อ, -อี-ย ได้ทั้งหมด 4 คำ

3.4.2 ความคล่องแคล่วในการพูด

ให้ คะแนน 1 หมายถึง พูดตะกุกตะกัก ไม่ประติดประต่อ จนไม่สามารถสนทนาได้

ให้ คะแนน 2 หมายถึง พูดช้า พูดตะกุกตะกักบ้าง ไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้น ๆ บางประโยคไม่สมบูรณ์ต้องพูดซ้ำและจัดเรียงประโยคใหม่

ให้ คะแนน 3 หมายถึง พูดได้อย่างสบาย ราบรื่น มีความต่อเนื่อง และมีความสม่ำเสมอในการพูด

3.5 นำบัตรคำเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ประจำหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ เสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรง ด้านเนื้อหาและ วัตถุประสงค์ โดยให้ประเมินความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และ จุดประสงค์การเรียนรู้ กับข้อสอบ โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัททิยธนี. 2546 : 220) โดยพิจารณาคัดเลือกคำถามที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ 2/3 หรือมีค่า IOC ≥ 0.67 ขึ้นไป

ผลการพิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับคำเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ประจำหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 4 หน่วยการเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 พร้อมทั้งปรับปรุง/แก้ไขให้มีความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาในข้อคำถามแต่ละข้อ ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.6 นำแบบประเมินทักษะการพูด เสนอประธานและกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง แล้วปรับปรุงและจัดพิมพ์

3.7 สร้างแบบประเมินทักษะการพูด ฉบับจริง เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 ศึกษาการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน จำนวน 5 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ คือ มาก ปานกลางและน้อย

4.2 นำแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถาม และส่วนที่บกพร่อง ปรากฏว่า การใช้ภาษาในบางข้อยังไม่เหมาะสมกับเด็กนักเรียน ข้อความบางข้อความไม่สามารถวัดได้จริง ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงแก้ไข

4.3 นำแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถาม

ผลปรากฏว่า ผู้เชี่ยวชาญให้ปรับปรุงเกี่ยวกับภาษาในข้อคำถามที่ไม่ชัดเจน และมีข้อที่สื่อความหมายเหมือนกัน ผู้วิจัยจึงนำข้อบกพร่องดังกล่าว มาปรับปรุงแก้ไข คือเรื่องภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับวัยของเด็กและทำการคัดเลือกข้อที่เหมาะสม ไว้ จำนวน 3 ข้อ ตัดข้อที่ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าไม่เหมาะสมทิ้ง จำนวน 2 ข้อ

4.4 พิมพ์แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ฉบับจริง เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experiment Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการ ทดลองด้วยตนเอง ศึกษากลุ่มเป้าหมาย 1 กลุ่ม โดยทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest-Posttest Design) (ลิ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 249) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
กลุ่มทดลอง	T ₁	X	T ₂

เมื่อ

T_1	หมายถึง การประเมินทักษะการพูด ก่อนเรียน
X	หมายถึง การทดลองด้วยการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2
T_2	หมายถึง การประเมินทักษะการพูด หลังเรียน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำการประเมินก่อนการทดลอง (Pre-test) กับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 13 คน เป็นรายบุคคลด้วยแบบประเมินทักษะการพูดเป็นบัตรคำ โดยประเมินก่อนการทดลอง 2 สัปดาห์ ใ้เวลาในการประเมินประมาณ 10 นาทีต่อคน ซึ่งผู้วิจัยให้นักเรียน อ่านออกเสียงคำควบกล้ำ หรือตัวสะกดที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ เอ-อี-อ, เอ-อี-ย ตามบัตรคำ จำนวน 12 ภาพ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1.1 การออกเสียงสำเนียงที่ถูกต้องชัดเจน

ให้ คะแนน 1 หมายถึง สามารถออกเสียง คำควบกล้ำ หรือตัวสะกดที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ เอ-อี-อ, เอ-อี-ย ได้ 1 ถึง 2 คำ

ให้ คะแนน 2 หมายถึง สามารถออกเสียงคำควบกล้ำ หรือตัวสะกดที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ เอ-อี-อ, เอ-อี-ย ได้ 1 ถึง 3 คำ ครูกอຍกระຕູນເປັນບາງຄັ້ງ

ให้ คะแนน 3 หมายถึง สามารถออกเสียง คำควบกล้ำ หรือตัวสะกดที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ เอ-อี-อ, เอ-อี-ย ได้ทั้งหมด 4 คำ

1.2 ความคล่องแคล่วในการพูด

ให้ คะแนน 1 หมายถึง พูดตะกุกตะกัก ไม่ประติดประต่อ จนไม่สามารถสนทนาได้

ให้ คะแนน 2 หมายถึง พูดช้า พูดตะกุกตะกักบ้าง ไม่สม่ำเสมอยกเว้นประโยคสั้น ๆ บางประโยคไม่สมบูรณ์ต้องพูดซ้ำและจัดเรียงประโยคใหม่

ให้ คะแนน 3 หมายถึง พูดได้อย่างสบาย ราบรื่น มีความต่อเนื่องและมีความสม่ำเสมอในการพูด

2. ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายเรียนด้วยการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ละ 5 วัน วันละ 60 นาที เมื่อสิ้นสุดการจัดประสบการณ์ ของแต่ละหน่วยการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยทำการประเมินทักษะการพูดท้าย หน่วยการเรียนรู้ ในวันสุดท้ายของสัปดาห์ ด้วยบัตรคำที่ใช้ในการประเมินทักษะการพูดระหว่างเรียน โดยในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ใช้บัตรคำ หน่วยละ 4 คำ จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ รวมทั้งสิ้น 16 คำ แล้วทำการบันทึกผลให้คะแนนด้วยแบบบันทึกผลการประเมินทักษะการพูดของ นักเรียนชั้นอนุบาล 2

3. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ครูเป็นผู้บันทึกผลการสังเกต พฤติกรรมนักเรียนด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยทำการบันทึก วันสุดท้ายของการจัดประสบการณ์ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

4. เมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้ว ผู้วิจัยทำการประเมินทักษะการพูดหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบประเมินทักษะการพูด จำนวน 12 บัตรคำ ชุดเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บและรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประเมินทักษะการพูด ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ก่อนการทดลองเป็นรายบุคคล
2. ประเมินความสามารถทักษะด้านพูดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ช่วงระหว่างการทดลอง ในวันสุดท้ายของสัปดาห์
3. ประเมินทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 หลังการทดลอง เป็นรายบุคคล
4. เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งก่อน ระหว่างและหลังการทดลองเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
5. วิเคราะห์พฤติกรรมนักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วย โดยการหาค่าเฉลี่ย ของแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 แล้วนำค่าที่คำนวณได้ไปเปรียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้เพื่อแปลความหมาย โดยถือเกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.00 หมายถึง มาก

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง น้อย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 หากำดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย โดยใช้สูตร IOC หากำเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด (สมนึก ภัททิยธนี. 2546 : 220)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับเนื้อหา หรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนข้อคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 124) ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	\sum	แทน	ผลรวม

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

ทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ด้วยการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ซึ่งสถิติ t-test แบบ Dependent Samples โดยคำนวณจากสูตร (ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 124)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

- เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
 D แทน ผลต่างระหว่างคู่คะแนน
 n แทน จำนวนกลุ่มเป้าหมาย หรือจำนวนคู่คะแนน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY